

more le poduk ljudstva pravo zadeti. — Deželni glavari pl. Wurzbach o tej zadevi ni teh misli; trgatev v nepravem času je gotova škoda gospodarju samemu in deželi; naposled nasvetuje, naj se glavnemu odboru dá nálog, da pregleda postavo od 1860. leta in poroča prihodnjemu občnemu zboru: ali naj v veljavo stopi ta postava ali se kakorkoli predrugači. — Dr. Orel je za to, da se c. kr. deželna vlada naprosi, da vresniči 1860. leta oklicano postavo. — Dr. Bleiweis nasprotuje govoru viteza Gutmansthalu ter kaže na vinske kraje ob Renu (Rhein), kjer pridelujejo izvrstna vina, kjer so vinorejci vrlo umni in vendar imajo sila ostre postave o trgatvi; kako da bi tedaj pri nas samo poduk zadostoval! Dr. H. Costa omenja, da je nekdanj tudi v novomeškem okraji bila navada, da so vinorejci skupaj odločili dan trgatve. Gosp. Peter Kozler pripoveduje, da na Primorskem so okrajne gosposke sklicevale župane in ti so po dogovoru z najveljavnejšimi vinorejci odločili dan trgatve. C. kr. deželni predsednik gosp. pl. Conrad popisuje, kako je na Štajarskem in misli, da opravilstvo, ki jo po vinogradski postavi od 1860. leta imajo gorniki (Bergmeister), naj bi se izročilo županom. — Pri glasovanju je bil sprejet predlog Wurzbachov.

Prošnja podružnice v Ložu, da bi se hitrejši odtok vodi pred Golobino po globokejem in širjem jarku napravil in škodljive povodnji odvrnil, je bila c. kr. deželni vladi priporočena.

Prošnji podružnice Metliške, da bi se jej v zboru na ogled postavljeno predivo in dotično orodje na ogled poslalo, se bode zadostilo.

Nasvet podružnice Senožeske zaradi razdelitve ovác je bil dotičnemu odboru v prevdarek izročen.

Potem so prišli še nekateri nasveti posamnih družbenikov na vrsto, o katerih govorimo drugi pot.

(Dalje prihodnjič.)

Kmet Jernej Pintar,

veliki sadjerejec in lep izgled drugim.

„Novice“ imajo od nekdanj častljivo navado, da zapisujejo v svoje predalčke rojake naše, ki so umrli, pa so za domovino si pridobili zasluge na kakošnem polji.

Naj v ta predalček vvrstijo tudi za sadjerejo velikozasluženega Jerneja Pintarja pri sv. Tomažu v selški fari — brata izvrstnega sadjerejca fajmoštra L. Pintarja, ter povedó svojim bralcem nekatere črtice iz življenja njegovega, ki se je le prehitro končalo letošnjo spomlad možú še le 50 let staremu.

Jernej je bil prvi tistih štirih Gorencev, ktere so njegovi sosede šaljivo „4 sadjerejske evangeliste“ imenovali zato, ker so sadjerejo po deželi učili z besedo in djanjem. Ko je umrl, zapustil je nad 10.000 sadnih dreves, kajti poldrugi grunt je zasadil z drevesi in sadjerejo tako širil pri sv. Tomažu, da ima zdaj vsaka hiša svojo drevesnico. Pa tudi po družih vaséh je mnogim kmetom on drevesnice vredil in jih o tej reči podučeval. Drevesa je daleč okoli prodajal. Celó v lavantinsko dolino na Koroško jih je vozil. Selska dolina, Poljane, Bohinj, polje med Loko, Tržičem, Kamnikom in Ljubljano ima veliko veliko njegovih žlahnih dreves. Posebno rad je nove sorte iz drevesnice fajmoštra Pintarja zarezal in razširjal. Ker je sina izredil, kateri je prav pridno grunt obdeloval, to je že kakih 5 let, in Jernej skoraj nič družega delal, kakor samo sadjerejske reči in z nepopisljivim veseljem. Pozimi je hodil sém ter tjà in drevesca prodajal, jeseni in spomladi jih je sadil in cepil. Na tisoče je on sam ljudém dreves zasadil,

kajti to je najrajši sam storil, da so drevesa bolj gotovo rastla. Več let sem je Jernej vsako spomlad sebi in drugim s pomočjo svojih dveh sinov in zeta svojega po 20.000 drevesec požlahnil; to se je godilo po svetoduharskih, loških in drugih drevesnicah. Pred kakimi petimi leti spomladi je s svojo roko 10.000 divjakov pocepil, sebi 6000, gosp. Grbcu, županu v Loki, pa 4000. Tudi Martanovo drevesnico v Medvodah je on vredil, kjer je letošnjo spomlad za žolčno mrzlico zbolel in žalibog! 19. majnika umrl. Jernej po vsem tem zasluži, da se njegovo imé, čeravno je bil preprost kmetič, ohrani zaznamcem našim. Jernej je zmiraj, koder je hodil, lepo sadje zapazoval in nikamur mu ni bilo spomlad predaleč po cepiče. On je precepil sebi in drugim veliko starih dreves, ki so bila za nič. Stare veje je požagal, potlej čez leto pa nove mladike z nakladom gosto pocepil. Taka drevesca že tretje leto rodé. Veliko zanikernih dreves bi si ljudjé tako lahko prav hitro zboljšali! Da-siravno Jernej ni znal ne pisati ne brati, vendar je vedel veliko reči, ktere so „Novice“ naznanile, in jih je rad poskušal. Tudi se je vsake ljubljanske sadne razstave vdeležil; na vsaki se je videlo obilo njegovega sadja; imel je dve svetinji. Vsake razstave je šel gledat in je potem iskal cepičev lepega sadja daleč okrog. Tudi ta misel ga je zmiraj navdajala, da bo šel spomladi z žlahnimi cepiči v torbi okrog po vsem Slovenskem grajščinam, farovžem in kmetom sadnih dreves cepit. Pa čas mu ni nikdar tega dopustil. Morda izpelje kdo drugi to misel? Ko je izvedel, da misli kmetijska družba popotne učitelje sadjerejske okrog pošiljati, ga je to tako veselilo, da je rekel: „jaz bi pa šel koj pomagat takim učiteljem“.

Sadjereja pa mu tudi ni bila prazno delo, temuč mu je, posebno zadnji dve leti, lepe denarce nesla. Leta 1869. je skoraj za 505 gold. drevesec prodal. Ali ni to za revnega kmeta lep dohodek? Njegovih lepih in žlahnih drevesec se dobí po ceni na tisoč pri njegovemu sinu Petru, pri sv. Tomažu blizo Loke.

Še naj povem, da je z Jernejem tudi umrlo veliko narodnega blagá. On je vedel toliko storij, da bi jih en teden vseh ne bil povedal; rad jih je in pre-rad ljudem pripovedoval. Tista „o ribčevem sinu“ bila je iz njegovih ust; zapisana je v „Sloveniji“. Pripovedovati pa je znal tako izvrstno in mično, da se ga ljudjé niso z lepo naveličali poslušati.

Politične stvari.

Avstrija in poročta njenega obstanka.

Pod tem naslovom je v nemškem jeziku (Oesterreich und die Bürgschaften seines Bestandes) na Dunaji prišla od dr. Adolfa Fischhofa dolgo in željno pričakovana knjiga na svetlo. Kolike važnosti so te bukve, priča jim je to, da vsi časniki od konca do kraja pretresajo jih obširno in izpisujejo iz njih tehtnejše stvari.

Imé Fischhofovo je na glasu že od leta 1848., in že samo to, da je knjiga njegova, obrnilo bi bilo veliko pozornost vseh politikov na to, kaj on pravi. Tem večje pomembe pa je dandanes, ko ravno kljenka ministerstvu, ki je dve leti na čelu vlade, in pa ustavi decemberski, ki je po njem se rodila na svet.

Kdo pa je vendar ta Fischhof, da je tako na glasu? — bode vprašal marsikter naših bralcev, kteremu politikovanje ni ravno vsakdanji kruh. Fischhof je po rodu Nmec, po veri jud, po stanu dohtar zdravilstva, in kot zeló čislán zdravnik je tudi bogat mož. Leta 1848., ko je Avstrija rešena bila verig absolutizma, bil je državni poslanec v prvem državnem zboru; ker je zastavo svobode visoko nosel, dolžili so ga mno-